

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΓΕΓΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο ΕΡΓΟΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἐπισκερθέντες τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ "Ἐρυθροῦ σταυροῦ", ἀπεκομίσκαμεν ἐντυπώσεις ἀρίστας, ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας μόνον μία τοιαύτη εὐγενής καὶ ἱερὰ ἐργασία δύναται νὰ προκαλέσῃ.

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συμπαθεῖς τραυματαῖαι, ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ὁποίων εἶνε γεγραμμένη δι' αἵματος ἡ ἀγριότης τοῦ ἐχθροῦ, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἀληθινοὶ οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν ἐμπρὸς τὸ στήθος των διὰ νὰ μὴ φθάσῃ ὁ ἐχθρὸς μέχρις ἡμῶν, ἀξίζουσι πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς κάμῃ ἡ φιλάνθρωπία καὶ ὁ πατριωτισμός.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον εἶναι δίκαιον νὰ θαυμάσῃ κάθε ἄνθρωπος, κάθε ἐλληνικὴ ψυχὴ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν συγκίνησιν ἣτις γεννᾶται ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ πολυμήσαντος στρατιώτου, εἶναι ἡ εὐγενὴς ἐκείνη προθυμία τὴν ὁποίαν ἔδειξαν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν αἱ δέσποιναι τοῦ Ἀργοστολίου.

Ὁμολογουμένως ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὅπου ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐννοοῦντες τὴν σημασίαν τοῦ πληγωθέντος στρατιώτου, συνεστήθησαν νοσοκομεῖα καὶ αἶθουλα διὰ τοὺς γενναίους τούτους μαχητὰς, εὐτυχῶς δὲ καὶ ἡ μικρά μας Κεφαλληνία δὲν ὑστέρησεν ἀπὸ τοῦ νὰ περιβάλῃ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, τὰ πληγωθέντα τῆς τέκνα.

Τὸ Νοσοκομεῖον διατηρεῖται διὰ τῶν ἐξῆς πόρων.

Αἱ ἀπαρτίζουσαι τὴν ἐπιτροπὴν εὐγενεῖς δέσποιναι, καταβαλοῦσιν μηνιαίως χρηματικὸν ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν τριάκοντα πέντε.

Εἰσεπράχθησαν δὲ καὶ περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας δραχμῶν, ἃς ἐφ' ἀπαξ κατέβαλον πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν ἀξιότιμων συμπολιτῶν ὧν τὰ ὀνόματα ἐν καταλλήλῳ θὰ δημοσιευθῶσι.

Ἐκτὸς τῶν ἐκ Ζακύνθου τραυματιῶν οἵτινες δι' ἐξόδων τοῦ Νοσοκομείου ἀπεστάλησαν ἐκεῖ, ἐνοσηλεύθησαν ἐν ὧν πενήτηκοντα καὶ εἰς. Ἐκ τούτων ἀπεχώρησαν δέκα οἱ μὲν ἐντελῶς ἰαθέντες, οἱ δὲ διὰ νὰ νοσηλευθῶσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς των. Ἡδὴ νοσηλεύονται τεσσαράκοντα καὶ εἰς, ἐξ ὧν οἱ ἐννέα φέροντες τὰ βαρύτερα τραύματα διαμένουσιν κλινήρεις.

Αἱ κυρίαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὁποίων νοσηλεύονται καὶ περιποιούνται οἱ τραυματαῖαι εἰσὶν αἱ ἐξῆς.

Ἀμαλία Γ. Κοσμετάτου, Ἀμαλία Π. Κοσμετάτου, Εὐγενία Σ. Λουκάτου, Βαρβάρα Ι. Σάνδερς, Μαρία Γ. Ἰγγλέση, Μαρία Α. Κοντομιχάλου, Ἀθηνᾶ Ε. Σκόλα, Ἀγγελικὴ Ι. Δεστούνη καὶ Ἀλεξάνδρα Ι. Φραγγοπούλου.

Θεράποντες ἱατροὶ προσεφέρθησαν οἱ κ.κ. Γεώργιος Ἰγγλέσης, Σπυρίδων Μ. Ἰγγλέσης, Νικόλαος Μαρκόπουλος, Καμήλος Δαλλαδέτσιμας καὶ Ἀντώνιος Δαλλαπόρτας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν κ.κ. ἱατρῶν, διαμένουσιν ἐκεῖ προσφέροντες τὰς γενναίας ὑπηρεσίας των οἱ κ.κ. Σπυρίδων Κοσμετάτος, Θεόδωρος Μαρκέτος, Μαρῖνος Δαλλαπόρτας καὶ Νικόλαος Τρωϊανός.

Οἱ τραυματαῖαι, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, δὲν ἔκαμναν ἄλλο, ἢ νὰ μᾶς παρακαλοῦν μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πονεμένης ψυχῆς των, νὰ δημοσιεύσωμεν ἀπεί-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΟΔΕΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΤΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΔ.Σ.Υ.Υ.Π.Φ.Ι.0011

ρους ὅσας εὐχαριστίας διὰ τὰς κυρίας αὐτάς αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν των, καὶ μητέρες των ἂν ἦσαν δὲν θὰ ἔκαμνον αὐτὸ τὸ ὅποιον γίεται δι' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς νοσηλείας των-

Δημοσιεύοντες ἀσμένως τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ νοσοκομείου, διαβεβαιούμεν τὴν ἀξιότιμον ἐπιτροπὴν, ὅτι πολὺ λυπούμεθα ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὴ δυνάμενοι ἐπὶ τὸ ζωηρότερον καὶ γλαφυρότερον νὰ ἐξάρωμεν τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντες μὲ τὸ σοβαρὸν, ἡμεῖς οἱ περὶ τὰ "Ζιζάνια", τυρβάζοντες.

× × × × × × ×

Σ' ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω,
ν' ἀνταμωθῇς μὲ πρόσωπα ποῦ ᾧ δὲν τὰ γνωρίζω.
ν' ἀνταμωθῇς μὲ Κούρζωνα καὶ μὲ Σαλισβουρὺ
καὶ μ' ὅποιον ἄλλο διάσολο σ' τὴν πλάτῃ μας βареї.

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε καὶ πᾶς σ' τὰ πανηγύρια,
καὶ πᾶς νὰ ἰδῇς ἱγγλέζικες παράτες καὶ χαίρια,
καὶ πλεόν δὲν θὰ βρίσκεσαι σ' ἀνησυχία τόση,
μήπως σ' ἴσκιος τοῦ Ἐτέμ ἀξάφνου σὲ πλακώσῃ.

Ἀναχωρεῖς ἀπὸ Ἱμίρ καὶ πᾶς εἰς τὸ Λονδῆνο,
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ ταξειίδι σου μονόλεφτο δὲ δίνω
γιατι' ἂς εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Θεσσαλίας μάρτυς,
πῶς Κωνσταντῆνος θὲ νὰ πᾶς καὶ Κωνσταντῆνος θάρτης

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε μὲ φορεσιὰ καινόργια,
νὰ πᾶς κι' ἐσύ νὰ σκαργιαστῇς τὴ θειά σου τὴ Βιτόρια,
ποῦ ἐννενηντα περβατεῖ κι' εἶν ἓνα φιγουρίνι
καὶ φαίνεται νεώτερη κι' ἀπὸ τὴ σιόρα Ῥήνη.

Ἀναχωρεῖς καὶ πᾶς νὰ πῇς σὲ Τζώνιδες ἱγγλέζους,
μὲ πόσους καβελλάρηδες, τουρκαλθανούς, Τσερκέζους
ἐπροχωροῦσε ὁ Ἐτέμ σ' τὴ Λάρισσ' ἀφ' τὸ Μάτι,
καὶ πῶς ἐσεῖς ἐφτάσετε σ' τὰ Φάρσαλα τρεχᾶτοι.

Ἀναχωρεῖς ἀπὸ Δερβέν καὶ πᾶς σὲ λόρδων χῶμα
οἱ δὲ πεινῶντες δούλοι σοι σοῦ λέμε μ' ἓνα στόμα,
ἐμεῖς νὰ μὴν πληρόσουμε τοῦ Μουχαμέττ ρέστα,
«κι' ἐσύ κουτσούμπλιασέ τους τα, κι' ὅπως ὀρίζης πέσσα»

Ἀναχωρεῖς καὶ μένουμε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅλοι
πὺς τὴν καυμένη μας καρδιά θὰ κάμῃς περιβόλι,

ἀναχωρεῖς κι' ἐλπίζουμε οἱ δυστυχεῖς οἱ φίλοι σ'
πῶς τὴν ἀποζημίωσι θὰ φέρῃς σ' τὸ μαντύλι σου.

Ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς τὰ μάτια σου δεκάξ'
νὰ κάμῃς μὲ τὰ λόγια σου τὴ θείτσα σου νὰ θάξῃ,
κι' ἂν σ' ἀναφέρῃ γιὰ Ἐτέμ καὶ γιὰ τὴ Θεσσαλία,
ἐσύ σὰν ἔξυπνος Κωστής ν' ἀλλάζῃς ὁμιλία.

Ἀναχωρεῖς μὲ τὸ καλὸ καὶ πᾶς σ' τὴν ἱγγλιτέ
κι' ἔτσι γλυκένει κι' ἡ καρδιά τ' ἀνδρείου σου πατε,
ποῦ μ' ὅλον, ὅτι χάνεται γιὰ σένα καὶ σπαρνάει,
σ' ἔστειλε μέσα σ' τὴ φωτιά καὶ μὲς τὸ ταρνανάι.

Ἀναχωρεῖς Διάδοχε μετὰ τῆς Σφακτηρίας,
κι' ἂν δῇς πῶς φαίνεται γιὰ μᾶς σημεῖον σωτηρίας
γύρισε πίσω γλήγορα καὶ τρόχα τὰ σπαθιά σου,
εἰ δὲ καὶ μὴ, φασκέλωστα καὶ κάτσε μὲ τὴ θειά σου

× × × × × × × ×

ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣ

(Εἰκὼν)

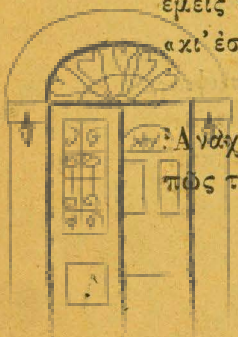
Ποιὸς νᾶν ἐκεῖνος ὁ κομψὸς ποῦ περβατεῖ μὲ χάρι,
ποῦ θέλει μὲ τὸ βλέμμα του αἰχμάλωτες νὰ πάρῃ
τοῦν κοπελῶνε τῆς καρδιῆς, τῆς μελοζαχαρένιες,
ποιὸς νᾶν αὐτὸς ποῦ περβατεῖ χωρὶς σκοτοῦρες κι' ἔγνοιες
εἰς ἐποχὴν ποῦ σφάζονται σ' τὰ σύνορα λεβέντες;
«αὐτὸς θὰ πῇ μονάκριβος, θὰ πῇ ἀπαλλαγέντες»

Ποιὸς νᾶν αὐτὸς ποῦ πίνωντας γκαζόζα σ' τὸ ποτῆρι,
καὶ ξαπλωμένος σὰν ἀγᾶς σ' τοὺς πάγκους τοῦ Σωτήρι,
ἀδιακόπως φλυαρεῖ καὶ σ' ὅλα γνώμῃ δίνει
καὶ συζητεῖ πῶς ἔπρεπε ὁ πόλεμος νὰ γείνῃ,
καὶ φέρνει χίλιους σοχασμοὺς καὶ χίλιες δυό κουβέντες;
«αὐτὸς μιλεῖ ἐλεύτερα γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες».

Ποιὸς νᾶν αὐτὸς ποῦ σὰ λαγὼς σαρτένει καὶ ξαφνίζεται
μὲ κάθε τηλεγράφημα κακὸ ποῦ ξεφουρνίζεται;
Ποιὸς νᾶν ἐκεῖνο τὸ παιδί τ' ὠμορφοκαμωμένο,
μὲ τὸ μουστάκι τὸ ξανθὸ τὸ λεβεντοστριμμένο,
ποῦ ντιθερτίρεται συχνὰ μὲ οὖζο καὶ μὲ μέντες;
«κι' αὐτὸς τὴν ἐγκατοῦλησε γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες»

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ποιὸς νᾶν αὐτὸς ποῦ μέ φωνὴ βραχνή καὶ γυναικεῖα,
φωνάζει « ζήτ' ὁ πόλεμος καὶ κάτου ἡ Τουρκία »
καὶ ξαφνισμένος περβατεῖ καὶ λέγει θυμωμένα,
« ἀνάθεμα τὸν Ὑπουργὸ ποῦ δὲν καλεῖ κι' ἐμένα »
Κι' αὐτὸς ὁ βραχνοκόκορος χωρὶς πολλὰς κουβέντες
δὲν θέλει ξεσυνέρησι γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες.

Ποιὸ νᾶν ἐκεῖνο τὸ παιδί μέ τ' ὠμορφο χολέτο,
ποῦ κάθε βράδ' ἡ μάνα του ἀνάβει σκανταλέτο
καὶ τὸ ξορκάει τρεῖς φορές ἀπάνου σ' τὸ στομάχι
μὴν τύχει καὶ τὸ πάρουνε τὸ δύστυχο σ' τὴ μάχη
καθὼς ἐπήρανε πολλοὺς γειτόνους του λεβέντες;
Κι' αὐτὸς καταλαβένετε, πῶς θᾶν' ἀπαλλαγέντες

Ποιὸς νᾶν αὐτὸς ὁ ὠμορφονιὸς μέ τὰ πανόρηθα κάλλη,
ποῦν' ἀγαμνὸς καὶ κίτρινος καὶ μαῦρος σὰν τσουκάλι,
ποιὸς νᾶν αὐτὸς μέ τὰ γιαιλιά ὁ κακοχτενισμένος
ποῦ πρεβατεῖ σὰν ἀλλαλος καὶ σὰν ἀφιονισμένος;
« Ἐτοῦτος καθὼς ξέρετε ἀρχόντισες κι' ἀφέντες,
εἶν' ὁ ὑποφαινόμενος, κι' αὐτὸς ἀπαλλαγέντες »

XXXXXX

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ὁ κάβουρας μέ τὴ σουπιὰ
εἶν' ἓνα παραμῦθι,
ποῦ τοῦ Αἰσώπου οἱ σοφοὶ
καὶ ξακουσμένοι μῦθοι,
πὸ κάμιν ὅλους τοὺς θνητοὺς
μεγάλως νὰ θαυμάσουν,
ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσουνε
σ' ὕψος του νὰ φθάσουν.

Μὲς τὸ δικό μας τὸ ἱαλὸ,
σ' τὴν αὐτὴν τὴν χωροπούλα,
ἀγάπησεν ὁ κάβουρας
τὴν ὠμορφή σουπούλα,
κι' ἔρριξε ἡλίου πετρίες,
ὥς ὅτου κατορθώσῃ
μέσα σ' τῆς δαγκανάρης του,
σφιγχτὰ νὰ τὴν τρεσώσῃ.

ποῦ συγκινεῖ τ' ἀρχοντικά,
σεντιμεντάλε στήθη,
γιὰτ' ἦταν κρῖμα ἡ σουπιὰ
μέ τόσες κι' ἄλλες χάρες
αἰχμάλωτη νὰ βρίσκεται
σὲ τέτοιες δαγκανάρες.

Κι' εἶναι σουπιὰ ποῦ ἔχταποδιοῦ,
θάρρος ποτὲ δὲ δίνει,
καὶ ξέρει τὸ μελάνι τῆς
μέ τρόπο νὰν τὸ χύνει,
σ' τὰ μάτια κάθε ἔχταποδιοῦ,
ποῦ τρέχει νὰ τὴν πιάκῃ
κι' ἀκόμη δὲν ἀγρίκησε,
σκληροῦ ψαρᾶ καμάκι.

Εἶναι σουπιὰ π' ἂν τὴν ἰδῇς,
ξεχάνεις τοὺς καῦμούς σου,
κι' ἂν ἦτανε νὰ μπερδευτῇ,
μές τοὺς ἀποκλαμούς σου,
νὰ σκαρδακεύετε μαζί
μές τοῦ γιαιλοῦ τὸ βούρκο,
δὲν θὰ φοβώσουνε ποτὲ
Ἐτέμ Πασσᾶ καὶ Τοῦρκο.

Τὴν κηνυγᾶνε τὴ φτωχή
τὴν ὠμορφή σουπούλα,
σὰν βγένει σ' τὴν ἀκρογιαλιά
νὰ πάρῃ τὴν δροσοῦλα
τὴν κηνυγᾶνε κοῦτ καὶ κοῦτ
καβούροι καὶ ἔχταπόδια,
καὶ μόνον τὴν γλυτώνουνε,
τὰ γλήγορά της πόδια.

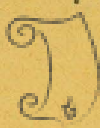
Κι' ὁ πονηρὸς ὁ κάβουρας
ποῦ βλέπει τὸ κηνύγι,
τοῦ φαίνεται πῶς ἡ σουπιὰ
μές τὸ ἱαλὸ ξανοίγει
καὶ κάνει τόση ταραχὴ
ποῦ ὁ ἱαλὸς βογγάει
καὶ τὴν ἀθῶα τὴ σουπιὰ,
κατάκαρδα δαγκάει.

Τὸ παραμῦθι τὸ λοιπὸν

λοῖ καὶ φανερόναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

πῶς ἄδικα ὁ κάβουρας
δαγκάει καὶ θυμόνει·
γιατί κι' ἐμεῖς ποῦ ἔχουμε
σουπιές καὶ κορτεγιάρουμε
κηνῦγι ξένου κάβουρα
ποτέ δὲν ἀμπαδάρουμε.

Καὶ τέλος φίλε κάβουρα
νὰ μάθης εἶναι χρεῖα,
πῶς ὅποιος θέλει σήμερα
ἀπ' ὠμορφες λατρεῖα,
ὅσο κι' ἂν εἶνε κάβουρας
πρέπει νὰ ὑπομένη,
κι' ὄχι νὰ στέρνη τῇ σουπιᾷ,
σ' τὴν τρύπα δαγκαμένη.

Σ' ΕΣΕ

Εὐτὴν' ἢ ψάθα πῶθαλες, ὠραῖα μου νταρντάνα,
π' ἀπὸ τὰ φιδόρα τὰ πολλὰ φαίνεται σὰν ἀρτάνα,
δὲν θὰ σ' ἀφίγη βέβαια ἔχοντας τέτοιο γύρο,
νὰ βλέπης, ὅπως ἔβλεπες τί γένεται τριγύρω.
Ἄν θέλεις ἄκουσε κι' ἐμὲ ποῦ πάω μὲ τὴ μόδα·
πέταξ' αὐτὴ καὶ φόρεσε μιὰν ἄλλη πούλιο σόδα,
γιατί ἐκτὸς ποῦ γίνεται τὸ μοῦτρο σου καλότερο,
θᾶχης καὶ τὸ κεφάλισου, -πιστεύω- ἐ λ α φ ρ ὺ τ ε ρ ο

ΑΛΗΘΙΝΟ

Μιά φορὰ κι' ἓναν καιρὸ,
ποῦταν ἐποχὴ ἀθῶα
κι' ἐμιλοῦσαν τὰ πουλιά,
κι' ἐμιλοῦσαν καὶ τὰ ζῶα.

Σ' ἓναν κόκορο τρανὸ,
εἶπε μιὰ τσουρδέλα κότα
« πρῶτα ἴγνηκε τ' αὐγὸ
ἢ ἐγὼ ἐβγήκα πρῶτα ; »

Κι' ὁ καυμένος σ' τὴν ἀρχὴ
ἐσκοτίστηκε λιγάκι
μὰ γιὰ νᾶνε σπιρτερό
τοῦ κουτάβου κοκοράκι,

Τὰ εἶπε, « κότα μου κομπή
ποῦ σὲ καμαρώνουν ὅλοι,

ἔκαμες ποτέ τ' αὐγὸ
μοναχὴ σου δίχως φόλι ; »

Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ,
μ' ὄλ' αὐτὰ τὰ κολοκύθια,
πῶς στραβόξυλα σωστά
ἦταν καὶ τὰ δυὸ τὰ ῥνίθια.

.

Πέρασε καιρὸς πολὺς,
χρόνια πέρασαν καὶ μῆνες·
πῆγ' ἡ κότα σ' τοὺς Κορφοὺς,
τὸ κοκόρι σ' τῆς Ἀθῆνης.

Πάλι γύρισαν ἐδῶ,
σ' τὴ δική μας καπονάρα
κι' ἀγρικιότουνε συχνὰ
τοῦ κοκόρου ἢ φωνάρα,

Σὰν καμπάνα δυνατὴ
νὰ λαλῇ καθὼς καὶ πρῶτα,
ὄξουθ' ἀπὸ τὸ φουρνί,
πολημέριαζε ἡ κότα.

Οὐτ' ἐξέτασε κανεὶς,
οὔτε νὰ ξετάση θέλει,
πῶς ἐσήκωσε τὸ νοῦ,
ταῇ κατὸς, τὸ κοκορέλι.

Καὶ μονάχα μιὰ γυμνὴ
ξεσκεπάζεται ἀλήθεια,
πῶς κουρνιάζουνε μαζὶ,
γιὰ δεσπέτο μας τὰ ῥνίθια.

ΓΡΗΘΙΣ ΛΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΡΡΕΪΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

